

[Glønborg]

Jeg lagde første uge røret pænt ved siden af og tænkte: Nu tager han det nok. Det gjorde han ikke; det blev liggende. Så lagde jeg det ovenpå og tænkte: Så bliver det da nok taget med. Nej, det blev lagt ved siden af.

Jeg har oplevet, at jeg kunne klare den slags problemer med en kasse af et eller andet, der ikke kunne gå i posen, hvis jeg hæftede en femkrone på kassen – så forsvandt den. Nu var jeg lidt irriteret, så jeg besluttede, at det skulle han ikke have en femmer for. Jeg savede udstødningsrøret i små stykker og puttede det i posen. Jeg erkender, at det ikke var særlig miljøfornuftigt, for den slags må faktisk ikke puttes i posen. Men jeg blev nødt til at gøre et eller andet for at slippe af med det her dumme udstødningsrør.

Jeg vil sige til hr. Knud Lind, at den pågældende skraldemand selvfølgelig kom på kommunal foranledning, men det var en privat vognmand, man havde entreret med. Derfor vil jeg sige, at det ikke altid er lykken pr. definition, bare det bliver privat. Det kan være det, men er det ikke altid. Derfor vil jeg gerne, at vi prøver på at tage meget afslappet på den problematik, for den er slet ikke det væsentlige i den her sag.

Det, det drejer sig om, er samspillet hele vejen rundt. Nu startede jeg med at tale lidt om opmuntringen, og jeg synes også, at det er udmærket at bruge gulerodsmetoden, så langt den er tilstrækkelig. Lad os bare gøre det tindrende klart over for de private, over for erhvervslivet, over for virksomhederne, at vi giver opmuntringer for at få løst de her problemer, men at vi også klart herfra tilkendegiver en vilje til, når opmuntringerne ikke er tilstrækkelige, at sætte de nødvendige »skal« på.

Af en eller anden mærkelig grund har en løsning på frivillig basis ofte den virkning, at tingene går lidt hurtigere. Det går lidt hurtigere, når man ved, at hvis ikke løsningen findes, så kommer der et påbud i den sidste ende. Det gælder naturligvis private og virksomhederne, men også kommunerne.

Kommunernes Landsforenings udmærkede skrift fra sidste år »Her er en bog om affald« giver Folketinget ros. Der står faktisk i dette skrift, at Folketinget har markeret sig i affaldspolitikken ved at have travlt, og vi roses for at have travlt.

Men så bliver vi udsat for lidt kritik. Kommunerne spørger os, om vi har tænkt os rigtigt

om, inden vi stillede tingene an. Jeg vil gerne opmuntre til, at vi tænker os om, og at vi hele tiden har det fornødne samspil med kommunerne, sådan at de »skal«, der kommer herindefra, bliver brugbare både for kommunerne og for den enkelte borger.

Når Kommunernes Landsforening slutter deres skrift med et ønske, at der gives bedre tid til at nå frem til gennemprøvede danske affaldsløsninger, synes jeg, vi herfra kan tilslutte os med den lille ændring, at der gives den *nødvendige* tid til at nå frem til gennemprøvede danske affaldsløsninger, men heller ikke mere end den *nødvendige* tid.

Dagsordenen er Kristeligt Folkeparti selvfølgelig fuldt tilfreds med, og vi er glade for, at så mange partier slutter op om den.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg kunne forstå på ordføreren for Kristeligt Folkeparti, at her var et helt eklatant tilfælde af genbrug, i hvert fald for så vidt angår miljøprogrammet. Jeg vil godt sige til de bemærkninger, der er kommet direkte til Fremskridtspartiet, at vi var fremme med de miljømæssige tanker, lang tid før Kristeligt Folkeparti fik etableret sit genbrugsmiljøprogram.

Vi ønsker ikke dårlige tilstande på miljøområdet, men vi ønsker, at den enkelte borger bliver bevidstgjort vedrørende vort fælles miljø. Denne bevidstgørelse mener vi ikke man fremmer over skattebilletten eller via tvungne offentlige renovationsordninger, genbrugsordninger osv.

Kristeligt Folkeparti mener åbenbart, at det hele skal være i statsligt regi, for så bliver folk mere bevidstgjorte med hensyn til det miljømæssige. Det tror vi ikke et øjeblik på. Man fremmer heller ikke denne bevidstgørelse, fordi det grønne flertal herinde i Folketinget dag efter dag og uge efter uge tager et nyt kapitel i Brundtlandrapporten. Det fremmer man heller ikke den miljømæssige bevidstgørelse i befolkningen ved. Det er det, Fremskridtspartiet siger.

Vi har bevis for, at det tidligere har kunnet køre i det private, og vi ved, at hver eneste gang renovations- og genbrugsordninger skal over i det offentlige, så koster det cirka dobbelt så meget. Det er det, vi ikke ønsker. Det skal tvangsudskrives over kommuneskatten, og det er det, der er uheldigt.